

Είπε περιττόν νά σᾶς πῶ ὅτι ὁ πυροβολητής, ἀφοῦ ἐτίναξε . . . τῆ ζάχαρι τοῦ κουραμπιέ, ἐτίναξε καί τήν γοῦνα τῆς καλῆς του.

Εἰς τήν δευτέραν μάλιστα αὐτήν ἐργασίαν κατέγινε περισσότερον, ἀναλογιζόμενος τὸ τελευταίον τῆς γράμμα, ποῦ τοῦ γραφε ὅτι καί ἐκπνέουσα θά προσφέρῃ τὸ ὄνομα Μῆτσος. Διότι Μῆτσος καλεῖται ὁ πυροβολητής.

Μὴ νομίζετε ὅμως ὅτι ἐκείνη ἐψεύδετο εἰς τήν ἐπιστολήν τῆς. Ὅχι, δέν ἔλεγε ψέμματα, διότι καί ὁ κουραμπιές ἐλέγετο Μῆτσος.

Φαίνεται ὅτι αὐτὴ εἶχε διαφορετικὰ γοῦστα ἀπὸ τήν χήρα τῆς παροιμίας ποῦ προτιμοῦσε τοὺς Γεώργους. Αὐτὴ,

*Μῆτσον εἶχε, Μῆτσο πῆρε, κι' ἅμα θά ματαχηρέψη,
πάλι Μῆτσο θά γνωρέψη.*

(1914)

ΙΩ ΔΕΛΗΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

ΝΥΧΤΙΟ

*ΚΑΘΕ νυχτιὰ σιὸ θλιβερὸ παράθυρο
ποῦ τὸ φιλοῦνε τῶν ἀνθῶν τὰ χεῖλη,
ξανοίγω σε νὰ λάμπης, ἀγγελόμορφη,
σὰν τ' ἄρωστο τῆς κάμαρας καντηλι.*

✽

*Τότε ἢ χαρὰ τὴν πάναγνη φτερούγα τῆς
σὰν ἄγιο φῶς μέσ' στήν ψυχὴ μου ἀπλώνει,
καὶ κελαῖδεῖ τ' ἀφάνταστο τραγοῦδι τῆς
ὁ πόθος στήν καρδιά μου, σὰν ἀηδόνι.*

✽

*Καὶ λέω κ' εἶσαι ἡ μοῦρα ἡ κυβερνήτρα μου,
ποῦ μ' ὀδηγεῖ σὴν στοάτα τῆς ζωῆς μου,
τ' ἀχνὸ καντηλι χύνει φῶς στήν κάμαρα
κ' ἐσὸ μέσα σὴν νύχτα τῆς ψυχῆς μου.*

ΣΩΤ. ΣΚΙΠΗΣ